LIBRIS | We know books

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Camelia Coste

Concept grafic:
Silvia Olteanu

DTP:
Radu Nan

Corectură:
Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1978

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul Bibliotecii Naționale a României
ISBN 978-606-9629-94-9

2022

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

HARALAMB ZINCĂ

toamnă cu frunze negre

LIBRIS | We know books

CUPRINS

Capitolul I: *Un personaj senzaţional* | 7

Capitolul II: *Toamnă cu frunze negre* | 79

Capitolul III: *Operaţiunea „Janus“* | 117

Capitolul IV: *O călătorie neaşteptată* | 179

Capitolul V: *Surprizele la Athénée Palace* | 247

Capitolul VI: *Ningea cu fulgi însângeraţi* | 345

Capitolul VII: *Viraj periculos* | 399

La preţul de vânzare al cărţii se adaugă 2% reprezentând contravaloarea timbrului literar.

LIBRIS | We know books

1

Uşa se deschise încet, şovăitor, aproape fără zgomot. Deşi cufundat în citirea atentă a unui manuscris voluminos, scriitorul Corneliu Cara simţi mişcarea şi-şi ridică brusc privirea mânioasă: cine oare îndrăznea să-l tulbure, să-i ignore poruncile, să-i calce în picioare rânduielile statornicite de-a lungul trudnicilor ani de familist? Ah, desigur, Camelia! Cine altcineva?! Numai ea. Se pregătea sufleteşte să sară din fotoliu şi să explodeze cu vorbe grele. Ştia că vor fi victime, că biroul său va fi ciuruit de schije – consecinţele erau previzibile –, dar nu-i păsa.

Camelia însă, ştiind că nu avea cum să evite „catastrofa", se opri prudentă în pragul uşii.

— Mami, încercă ea să-şi îmbuneze soţul, poştaşul zice că are o scrisoare din străinătate şi vrea să ţi-o predea numai ţie.

Mâna femeii apucase clanţa, gata, la nevoie, să folosească uşa drept pavăză.

Informaţia atât de banală prin noutatea sa îl dezorientă pe scriitor; se aştepta să audă un cu totul alt motiv, mai iritant, mai provocator. Când colo, un nefericit de poştaş, pe care-l cunoştea de mai bine de cincisprezece ani, cu un nume destul de caraghios – nea Ilie Sparanghel –, izbutise să-i tulbure lucrul.

— Să-i fi explicat şi tu că nu sunt acasă, bombăni Cara, pradă aceleiaşi dezorientări. De fapt, nu se desprinsese încă din atmosfera manuscrisului pe care îl „pieptăna". Mai rătăcea încă pe urmele agentului „B-39".

LIBRIS We know books

Descumpănită, la rându-i, de reacţia neobişnuit de calmă a soţului, Camelia îl lămuri:

— Crezi că nu i-am explicat? A văzut însă din stradă lumina de pe birou aprinsă.

„Hai, explodează! se îmbărbăta Corneliu Cara, sincer indispus de destinul său nefericit. Nimeni în casa asta nu mă ocroteşte! Nici măcar Camelia... Ah, Dumnezeule, unde să-mi găsesc liniştea?! Hai, sari în sus! Ce mai stai? Explodează odată!“ Întârzia să explodeze şi se gândea cu mâhnire că era un om pierdut, lipsit de voinţă, că „pulberea“ se scursese din el ca dintr-un butoi ciuruit. Întrebă dramatic:

— Unde-i dumnealui?

— În vestibul.

Văzându-şi soţul ridicându-se şi ieşind de după birou suspect de liniştit, Camelia socoti că ar da dovadă de înţelepciune dacă s-ar retrage cât mai repede în altă încăpere. Într-adevăr, în timp ce se îndrepta cu mâinile înfundate în buzunarele halatului spre vestibul, Cara rânji răutăcios, ba chiar ameninţător:

— Ce-i, nea Sparanghel, ce s-a întâmplat?

— Să trăiţi! rosti poştaşul pe un ton milităros. Se apropia de anul pensionării. Era un bărbat scund şi vânjos, mirosind puternic a transpiraţie. Ţinea în mână, ca pe un loz câştigător, un plic încărcat cu timbre multe, multicolore. Păi, ce să se întâmple? Am o recomandată şi trebuie să-mi semnaţi de primire.

— Bine, nea Sparanghel, treabă-i asta, pentru un fleac mă ridici de la *creaţie?* Ce, semnătura nevesti-mii nu-i bună, nu-i legală?

Abia acum simţi Cara furia urcând în el încet şi sigur. „Ah, mi s-a aprins fitilul!“ îşi spuse bucuros.

Poştaşul însă îl „dezamorsa“ imediat, neştiind ce faptă bună săvârşea: îi înmână scrisoarea din străinătate, dar în clipa următoare scoase şi o carte din taşca doldora de corespondenţă.

— Am o nepoată, începu poştaşul să-i povestească, din partea băiatului, Viorica Sparanghel, fată cuminte, săraca, silitoare. M-a rugat să vă iau o semnătură pe cartea asta.

Scriitorul recunoscu coperta romanului *Soarele a murit în zori* şi vorbele lui Ilie Sparanghel îl înmuiară. Dintr-un foc, poştaşul atinsese „călcâiul lui Ahile“. Nimic nu-i mângâia mai mult orgoliul literar decât rugămintea cititorilor de a le da autografe.

— Intră, nea Ilie, intră, da' te rog!

Se opriră în sufragerie, unde Cara, în timp ce nea Sparanghel îl informa că nepoată-sa păstra în bibliotecă toate romanele sale, scria pe cartea vizibil citită o lungă dedicaţie.

— Face şi poezii fata... Are talent, eu aşa zic.

La gândul că poştaşul ar putea să-i adreseze rugămintea de a citi versurile genialei sale nepoate, Cara se îngrozi.

„Hm! O poetă, Viorica Sparanghel, ne mai lipseşte la Uniune!“ se grăbi să se apere expediindu-şi oaspetele.

— Nea Sparanghel, mă pricep eu la multe, dar la poezii, nu... Să încerce fata pe la vreun cenaclu!...

Puţin mai târziu, retras în semiobscuritatea camerei de lucru, Cara cercetă plicul lunguieţ, confecţionat dintr-o hârtie fină, marcat „Par avion“. Fusese expediat, aşa cum indicau mărcile poştale, taman din Insulele Bermude. „Dar n-am pe nimeni acolo!“

LIBRIS We know books

exclamă el citind. Simți un miros vag de parfum. Duse plicul la nas și-l mirosi. „Hm!... Parfum... Ia te uită, dom'le, o femeie din Bermude a aflat de existența mea!" Se folosi de „sabia de Toledo" ca de un bisturiu și deschise plicul. Gesturile încete și delicate îi erau dictate de acel vag și tulburător parfum venit de departe. Găsi o scrisoare bătută la mașină cu o acuratețe pe care nu puteai să n-o remarci. Se apucă să citească.

Stimate domnule Cara,

În urmă cu două săptămâni am primit din partea bunului meu prieten, Sir W.B., un exemplar din cartea scrisă de dv. Soarele a murit în zori. *Lectura volumului a reprezentat pentru mine o mare și neașteptată surpriză. Mă împăcasem de mult cu gândul că Radu Doinaș a fost dat pentru totdeauna uitării. Și, dintr-odată, cartea dv.! Am citit-o cu un legitim interes, dar mai ales cu emoție. E drept, în carte sunt multe inexactități cu privire la personalitatea eroului, dar, în linii mari, v-ați atins țelul. Desigur, pentru dv. sunt o necunoscută... Și poate că aș fi continuat să rămân în anonimat dacă, în finalul volumului, n-aș fi aflat promisiunea dv. de a scrie și o a doua carte, dedicată tot lui Radu Doinaș și, după modesta mea părere, intitulată, nu prea fericit,* Pe urmele agentului „B-39". *După o îndelungată chibzuință, m-am decis să vă scriu, pentru a vă oferi sprijinul în clarificarea unor date obscure sau delicate privind personalitatea lui Radu Doinaș. De asemenea, cred că mai pot să vă fiu de folos în eliminarea din carte a unor inexactități. N-am niciun motiv să vă ascund că, înainte de a vă adresa prezenta scrisoare, m-am*

consultat și cu Sir W.B., care, printre altele, a fost de părere să ies din umbră și să încerc să vă fiu de folos, bineînțeles, dacă veți binevoi să acceptați sprijinul meu dezinteresat. Mă obligă la acest act, în primul rând, memoria celui ce a fost Radu Doinaș.

Vă rog să-mi expediați răspunsul dv. la următoarea adresă: Paris, XVI, Căsuța poștală CR 412, dlui Efraim Zapata.

Insulele Bermude
10 decembrie 1977
Cu stimă,
JULIETTE DE BEAUMONT

Corneliu Cara mai citi o dată incredibila scrisoare, o lăsă să-i cadă din mână și împietri în fotoliu, fixând cu ochi speriați cele 350 de pagini bătute la mașină ale manuscrisului *Pe urmele agentului „B-39"*. Îl corecta pentru a-l preda, în sfârșit, editurii. Trei sute cincizeci de pagini scrise, transcrise și retranscrise! Socotise cartea încheiată și începuse să se gândească intens la proiectul cărții următoare. Iar acum această scrisoare! O simplă coală de hârtie, ce-i drept parfumată, cuprinzând exact 21 de rânduri! Buturuga mică ce voia să-i răstoarne „carul" făurit cu atâta trudă! Juliette de Beaumont! În îndelunga și întortocheata sa documentare nu-i întâlnise numele. Nume francez... Scris românesc, mai mult decât corect... Îi scria cu nonșalanță:

De asemenea, cred că vă pot fi de folos în eliminarea unor inexactități.

Recitirea acestor rânduri îl scoaseră pe Cara din încremenire. Se pomeni bătând cu pumnul în birou

LIBRIS We know books

şi ţipând cuprins de furie: „Da' cum de îţi permiţi, cucoană? Auzi vorbă! Inexactităţi?! Dumneaei, «contesa» de Beaumont din Bermude, vrea să mi le elimine?" Începu să umble nervos prin încăpere, cu mâinile la spate, cu capul în piept, ca un berbec aţâţat... „Ia te uită, îşi spuse, vrea să-mi torpileze cartea!... Am lucrat zi şi noapte. Am răscolit arhive străine... Unde mi-ai fost până acum, «doamnă contesă»? Nu, nu! Nu ştiu nimic, n-am primit nicio scrisoare, şi gata! Mâine duc manuscrisul la editură..."

Se opri în dreptul biroului. La lumina puternică a lămpii constată că ajunsese cu corecturile la pagina 291. Cara citi de la distanţă fraza:

Pe Doinaş îl încerca o bucurie ascunsă: la câţiva paşi de el se afla enigmaticul doctor Tester. Spionul personal al lui Himmler? Sau al Intelligence Service[1]? Sau poate agent dublu, triplu?

Încântat de întrebările eroului său, Cara pocni cu palma peste manuscris şi hotărî: „Îl predau... chiar mâine îl predau! Toate observaţiile pe urmă... pe urmă... Nu mă mai întorc din drum!"

Ridică de pe birou scrisoarea doamnei de Beaumont: degaja acel vag şi misterios parfum. „De unde ai răsărit, cucoană?" Îşi aminti că Radu Doinaş, în marea aventură a vieţii sale, avusese de-a face cu multe femei. Iar el, scriitorul, luptând cu documentele, cu investigaţiile pe teren, le identificase. Însă niciuna dintre ele nu-i amintea de expeditoarea scrisorii

[1] Serviciul secret britanic *(n.r.)*

din Bermude. Că Juliette de Beaumont este româncă nu mai încăpea îndoială. Imediat reveni asupra hotărârii. De ce româncă? Juliette de Beaumont putea foarte bine să fi apelat, de pildă, la serviciile unui român... ale unui secretar particular... De ce nu?

Ochii îi alunecară din nou pe pagina 291. Ca într-o subterană confruntare, scrisoarea doamnei de Beaumont se afla în apropierea manuscrisului. O vreme, Cara cumpăni... „E adevărat, îşi zise, fără a fi un afemeiat, Radu Doinaş a fost silit – da, da, silit, ăsta e cuvântul cel mai potrivit – să se încurce cu multe femei... Totuşi, în viaţa lui lipseşte marea dragoste... spioana *Mata Hari!*... Sau faimoasa *Pisică*... Nu cumva tocmai această nobilă doamnă de Beaumont a fost femeia visurilor sale?..." Înţelese că fără sfatul colonelului Panait nu va fi în stare să iasă din dilemă şi să ia vreo hotărâre. Concluzia îl temperă pe loc.

2

Din Jurnalul scriitorului Corneliu Cara:

Discuţie cu colonelul Panait, în prezenţa lui Lucian şi Frunză. S-a citit scrisoarea doamnei de Beaumont. Cei trei s-au amuzat copios. Ba, col. şi-a permis şi o ironie: „Întotdeauna ai avut succes la femei!" Iar Lucian, făcând aluzie la legăturile mele cu „Telectualu"', a adăugat „Şi la borfaşi!" Frunză mi-a sărit de îndată în ajutor: „Da, însă la borfaşi de talie internaţională!"

Eu, ca prostul, i-am tot sâcâit cu întrebarea: „Cine să fie această Juliette de Beaumont?"

LIBRIS We know books

Până când l-am enervat pe col. „De unde vrei să știm noi? Dumneata ești acum specialistul nr. 1 al dosarului «B-39»! Acceptă-i propunerea!" „Și manuscrisul meu?" am sărit ca ars, ca și când cei trei ar fi fost vinovați că truda mea era amenințată.

Lucian m-a sfătuit să-l pun deoparte, la dospit; pe urmă, după ce o să aflu ce vrea dna de B. de la mine, să-l scot de la dospit și să-l revăd. Ține sau nu?

Frunză și-a spus și el părerea: Dacă sir W.B. i-a expediat cartea dnei de B., înseamnă că el cunoaște foarte bine natura legăturilor dintre Doinaș și dna de B. Deci merită să i se accepte sprijinul.

Bineînțeles, ultimul cuvânt l-a avut col. Panait. Mi-a spus textual: „Te leagă de sir W.B. o cordială amiciție. D-ta, Cara, ești un gentleman, iar el un sir... Scrie-i dom'le, și caută să afli de la dânsul cine-i dna. Întreabă-l de ce nu și-a dat adresa din Bermude... Într-un cuvânt, mai întreabă-l dacă se cuvine să-i tratezi cu seriozitate propunerea..."

Încă în seara asta, i-am expediat lui Sir W.B. o scrisoare. Numai să-l găsească la reședința sa din L., căci îmi relatase că, de obicei, iarna pleacă în Africa, la vânătoare de lei...

3

Domnule Cara,

Am primit amabila dv. scrisoare și, înțelegându-vă preocupările, mă grăbesc să vă răspund.

I. Dacă Juliette de Beaumont nu v-a dezvăluit anumite date cu privire la personalitatea sa, cu

atât mai mult nu-mi pot permite eu s-o fac. Doresc să vă asigur însă că, dând curs invitației, vi s-ar oferi prilejul s-o cunoașteți pe una dintre cele mai fermecătoare și mai inteligente femei din câte mi-a fost dat să întâlnesc de-a lungul anilor de activitate informativă.

II. Juliette de Beaumont a fost marea iubire a lui Radu Doinaș, au colaborat, au acționat împreună. Știe enorm de multe lucruri despre omul pecetluit de istorie cu indicativul „B-39". Așa că nu văd de ce ezitați să-i acceptați invitația.

III. Nu este cetățeană a Regatului Unit. Nu mai știu ce naționalitate are în prezent. Nu cred că domiciliază în Bermude.

Domnule Cara, cu prilejul memorabilelor noastre convorbiri, nu mi-ați făcut impresia unui bărbat timid... Deci îndrăzniți! Sprijinul dezinteresat al doamnei Juliette de Beaumont vă va fi de mare folos și nu veți regreta.

Doresc încă o dată să vă felicit pentru realizarea cărții, pentru faptul că mi-ați respectat întru totul condițiile. Să știți că am citit-o cu atenție; mai corect, mi-a fost citită. E o realizare meritorie. Mi-aș permite, fiind ferm convins că nu mi-o veți lua în nume de rău, să vă atrag atenția că, în perioada la care vă referiți, ultimul ministru român la Berlin, înainte de numirea legionarului Constantin Greceanu, a fost nu dl. Radu Crutescu, ci Romalo Alexandru. Mă simt și eu vinovat de confuzie. După căderea legionarilor de la putere, a fost numit dl Raul Bossy, un filoenglez. După un timp, a fost înlocuit de atașatul său militar.